

Tikko ar koncertu "Dižducis" koncertzālē Palladium nosvinējusi desmit gadu jubileju un izdevusi albumu, ierakstījusi dziesmu ar Madagaskaras mūziķi Kilemu, dūdu un bungu grupa "Auļi" ij nedomā dusēt uz lauriem – šovasar priekšā uzstāšanās festivālos Spānijā, Itālijā un Francijā. Bet, kamēr grupa vēl sastopama Latvijā, "Mūzikas Saule" devās lūkot, kas meklējams aiz mūzikas apskatnieka Ulda Rudaka apzīmējuma "vaimanu un bungu koris", uz sarunu aicinot četrus "Auļi" puišus – Kasparu Bārbalu (dūdas), Gati Indrēvicu (dūdas), Kasparu Indrēvicu (lielā celma bunga) un Normundu Vaivadu (dūdas). Grupā bez viņiem spēlē arī Leanne Barbo, Gatis Valters, Māris Jēkabsons un divi Edgari – Kārklis un Krūmiņš.

SARUNA AR BUNGU UN DŪDU GRUPAS "AUĻI" DALĪBNIEKIEM

Una Griškeviča

Mēs neesam vudū grupa!

Una Griškeviča: Lielā jubileja nosvinēta, *Nordea Rīgas maratons* nospēlēts. Bet kur meklējami "Auļi" pirmsākumi?

Kaspars Bārbals: Sākums bija baigi labais. Mikum Čavartam, kurš šobrīd paņēmis radošu pauzi "Auļi" darbībā, 2003. gadā piedāvāja uz vienu pasākumu – Līvas ciema svētkiem Liepājā – savākt bungu un dūdu grupu. Tā nu Mikus vienkopus savāca visus, ko pazina un kas spēlēja šādus instrumentus. Sanākot kopā, sapratām – o, tā ir baigā lieta un labi strādā, turklāt mums pašiem arī ļoti patik, ka tas nav pasūtījuma projekts, kas vienreiz nospēlē un pēc tam beidzas. Līvas ciema pasākums pirms desmit gadiem bija impulss, un tajā brīdī mēs praktiski arī sākām savu pastāvēšanu.

Normunds Vaivads: Būtībā aizsākums jāmeklē vēl senāk – 1996. vai 1997. gadā, kad dūdinieki bija mēģinājuši sanākt kopā un uzspēlēt.

Tas bija, šķiet, pie kāda kultūras nama. Dūdinieki sanāca, bet viņi bija no dažādām grupām, un, tā kā bija tikai dūdas, ilgi tas viss nevarēja saturēties kopā. Cik ilgi viņi tā spēlētu? Līvas ciema gadījumā apzināti tika saliktas kopā dūdas un bungas, izveidojot grupu, kuras nosaukumā vēl tagad ir vārdi "bungu un dūdu mūzikas grupa".

KB: Jā, citreiz ir dūdu un bungu, citreiz atkal – bungu un dūdu... (*smaida*)

UG: Un kā tad īsti ir pareizi?

Kaspars Indrēvics: Man kā bundziniekam ir bungu un dūdu, Kasparam kā dūdiniekam – dūdu un bungu... (*smejas*) Jo es spēlēju lielās celma bungas, kas tik tiešām ir lielākās Baltijā.

NV: Rezumējam – laikam dabiskāk galu galā izklausās "bungu un dūdu".

UG: Vai Kaspara pieminētās lielās celma bungas ir jūsu pašu darinātas?

KI: Nu, meistars Andris Buls, kurš tagad atkal spēlēs "Auļos", pats ir tās darinājis.

KB: Jā, un tā ir ļoti laba zīme, jo atkal sāksies jaunu bungu būvēšana, kas uz kādu laiku bija pieklususi. Līdz ar to process neapstājas. Andris uzbūvēja lielās bungas, kas tapšanas procesā pat nokļuva uz "Mūzikas Saules" vāka. Tas bija pirms septiņiem gadiem.

UG: Man allaž gribējies zināt, kādēļ grupai devāt nosaukumu "Auļi". Tas ir no vārda "auļot" vai tomēr ir kāds cits iemesls?

NV: Likumsakarīgi nejauši. Saskaņā ar leģendu Mikus Čavarta mamma ir pielikusi savu roku un prātu šim nosaukumam, jo Mīka lauku mājas ir Auļukalnā. Saliekot kopā dažādas variācijas, nonācām pie šī nosaukuma.

KI: Mūsu mūzikas ritms pēc būtības ir kā auļi, un vēl – senos laikus bišu stropus sauca par auļiem. Tā kā dūdu skaņu var salīdzināt ar bišu sanoņu, šis varētu būt vēl viens skaidrojums.

NV: To domu jau var attīstīt vēl tālāk – ka spēlējam lielās zālēs, ko sauc par auliem... (*visi smejas*)

KI: ...un arī tas, ka zirgs auļo...

KB: Nopietni runājot, es vēl nebiju iedomājies par auliem – galu galā mūsu jaunāko albumu "Dižducis" mēs ierakstījām Stradiņa universitātes Lielajā aulā. Tā ka atkal kaut kas ir savilcies kopā.

Kaspars Bārbals

UG: Vai joprojām grupas sastāvā esat palikuši tie, kas dibināja "Auļus" pirms desmit gadiem?

NV: Grupas kodols nav mainījies. Mums ir veca fotogrāfija, kurā esam redzami pieci vai seši no tagadējā sastāva. Tolaik ļoti strauji sākām spēlēt, un mēneša vai divu laikā mums pievienojās tie, kas gribēja. Gatis un Kaspars tolaik vēl bija obligātajā dienestā, un viņiem bija rezervētas vietas "Auļos" – kad beigs dienēt, nāks atpakaļ uz "Auļiem". Atceros, ka dūdu meistars Māris Jansons atnāca un teica – man ir viens dūdinieks, kurš baigi grib spēlēt pie jums.

KB: Protams, kādreiz kaut kas pamainās, bet principā kodols aizvien stingri turas kopā.

KI: Dzīve ir kā auļi, un mēs joprojām auļojam pa dzīvi!

UG: Lielās celma bungas ir jūsu pašu būvētas. Vai arī dūdas ir pašu rokdarbs?

KB: Mēs, dūdinieki, esam bijuši pie Māra Jansona dūdu būvēšanas kursos un zinām, no kā šis instruments sastāv. Vajadzības gadījumā paši mākam kaut ko darināt. Taču neesam sevi īsti atraduši šajā amatā, jo tas ir smalks darbs, kur jābūt gan iemaņām galdniecībā, gan zināšanām, prasmei un pieredzei.

NV: Kā lietotājiem šīs trīs lietas mums piemīt, bet kā izgatavotājiem ir tā kā drusku par īsu...

KB: Māris Jansons ir aizceļojis uz Krieviju, tāpēc šobrīd sadarbojamies ar vienu dūdu meistaru no Čehijas. Tagad daļa dūdu ir vēl Māra taisītās, daļa – no čehu meistara.

NV: Un vēl ir Igaunijā tapušās dūdas, ko spēlē Leanne. Līdz ar to orķestrītis ir ne tikai unisonā, bet arī tembrāli tāds skanīgāks.

UG: Laikam tērpu un ārējā vizuālā tēla dēļ cilvēkiem šķiet, ka tas viss mazliet velk uz senlatviešu filosofiju...

KI: Pareizāk laikam būtu teikt, ka mums ir latviskā filosofija.

KB: To, ko stāstām mūzikā, sākotnēji smēlāties no latviešu tautas mūzikas – gan dančus, gan dūdu meldiņus, kas būtībā ir pierakstīti uz

Kaspars Indrēvics un lielā celma bunge

Normunds Vaivads un Kaspars Indrēvics

vienas A4 lapas. Slavenākais ir "Alšvangas dūdu meldiņš", ko spēlējam visos koncertos. Pēc tam sākām komponēt paši savus skaņdarbus – grupas dalībnieki ir pietiekami radoši, lai to darītu. Mēs radām kaut ko jaunu, iedvesmojoties no vecā. Šeit ir tas saskares punkts ar pagātņi.

Gatis Indrēvics: Un vienlaikus arī ar senajām tradīcijām – mēs neciklējami esam uz to, ka mums būtu jāspēlē tā, kā mūsu senči spēlēja mūzikas instrumentus. Mēs radām 21. gadsimta folkloru, kas balstīta uz tālaika folkloru. Protams, gods un cieņa visiem, kas darbojas folkloras kopās un tur to pamatu – ja viņu nebūtu, mēs pazustu, jo bez tā pamata nevaram iet nekur tālāk. Tajā pašā laikā folklorai ir jāļauj dzīvot. Jo mūsu senči taču arī tāpat attīstījās un dzīvoja uz priekšu.

NV: Slavenais norvēģu pētnieks un arheologs Tūrs Heijerdāls, ar kuru man bija laime un gods sarunāties, visu mūžu mēģināja popularizēt, ka senās tautas un kultūras nebija izolētas – tās aktīvi komunicēja, mijiedarbojās, un labākais, kas bija, tika pārņemts. Tas attiecas arī uz latviešiem, kuri pārņēma to labāko. Ja ir kaut kas labāks, mēs varam to mierīgi pārņemt un integrēt savā daiļradē.

KI: Un pēc gadiem divdesmit trīsdesmit visi teiks, ka jāspēlē tā, kā "Auļi" tagad spēlē.

NV: Ne velti "Īļģi" pateica, ka tā ir postfolklorā, nevis folklorā.

GI: Termins "postfolklorā" daudziem nemaz tā īpaši nepatīk. Varētu likties, ka folklorā – tas ir kaut kas šausmīgi autentisks, bet postfolklorā – kaut kas slikts un nepieņemams. Bet atkārtotju vēlreiz – tā ir 21. gadsimta folklorā, un būs arī 22. un 23. gadsimta folklorā. Man šķiet, ka lielākais ieguvums ir tas, ka uz mūsu koncertiem nāk dažādu paaudžu pārstāvji – vecie un jaunie, kuriem jānodod visas šīs lietas. Ir svarīgi, ka nāk un mūs klausās bērni un pusaudži. Līdz ar to mēs savā veidā varam viņiem nodot gan tradīcijas, gan saknes.

KI: Man liekas, mēs katrs dodam kaut ko no sevis un parādām savu personību, atbrīvojot to, ko mums devuši senči.

KB: Un vēl bez tā ir svarīgi uzturēt pozitīvu un enerģijas pilnu vidi.

UG: Nu, Palladium koncertā no jums strāvoja tāda enerģētiska un pat maģija! Vai tā nāk no instrumentiem, no mūzikas vai no jums pašiem?

KI: No visa kopā! Mēs barojamies no publikas, publika – no mums. Iznāk tāda enerģijas apmaiņa.

KB: Ja mēs zinātu, kā tas notiek, varētu izdomāt formulu, kā to izmantot. (*smejas*)

KI: Ja tu nospēlē koncertu un jūti, ka vairs nav spēka, tas nozīmē, ka esi nospēlējis labi un skatītājs ir ieguvis to enerģiju. Pēc divām dienām tā enerģija ir atpakaļ.

NV: Viena no manām specialitātēm ir akupunktūras ārsts. Kad runa par enerģijām, gribu teikt, ka ieslikt idejās un terminos nav vērts. Ir pašsajūtas un ir mijiedarbība, un enerģija ir tikai nosacīts jēdziens.

UG: Un tomēr – cilvēki pēc tam gan tvītoja, gan rakstīja Facebook, ka enerģijas lādiņu dabūjuši jau pirmo triju dziesmu laikā...

KI: Nu, es enerģijas lādiņu dabūju, Dziesmu svētkos atrodoties starp koristiem. (*smejas*) Viņiem atlika divreiz sasist plaukstas, un man bija skaidrs, no kurienes tā enerģija nāk.

NV: Uzspēlējām arī *Nordea* maratonā profesionālajai linijai – tiem, kas skrien pilno maratonu. Man patika, ka, skrienot mums garām,

viņi pagriezās, pasveicināja un parādīja, ka viņiem patīk tas, ko dzird. Bija interesanti skatīties, kā viņi skrēja savā solī, bet pie skatuves sāka skriet mūsu ritmā...

KB: Protams, tas neattiecas uz skrējiena līderiem no Kenijas – viņi kā skrēja, tā aizskrēja... (*smejas*)

KI: Vispār kaut kur bija rakstīts, ka "Auļu" mūzika ārstē; es tikai neatceros, par kuru albumu tas tika teikts.

KB: Jā, Ilmārs Šlāpins savulaik bija uzrakstījis "Rīgas Laikā" recenziju par mūsu pirmo albumu "Sendzirdēju". Tur viņš bija pieminējis šīs mūzikas ārstniecisko efektu un arī vārdu 'etnotrans'. No turienes vēlāk parādījās viena mūsu albuma nosaukums – "Etnotrans".

NV: Pēc tam kādā pasākumā Edgars Lipors tautai pasludināja, ka ir grupa, kas nodarbojas ar etnotransu... Ja runā tā tīri medicīniski, tad Akupunktūras asociācijas ietvaros papētījām, kādi efekti saistās ar šo mūziku. Ideja ir tāda – ikvienai mūzikai ir efekts. Jautājums tikai – kāds efekts un kādam pacientam atbilstošs. Mums pašiem liekas, ka izturēt tās bungas un dūdas ilgstoši ir ļoti grūti, jo tā ir spēcīga, jaudīga un monotona ietekme, kas sākumā aizrauj, bet – cik tad ilgi to nesējraķeti turēsi?

UG: Vai kāds galu galā ir pateicis, uz kuriem punktiem konkrēti "Auļu" mūzika iedarbojas?

NV: Drusku ir papētīts, taču tas ir atsevišķs temats. Šī mūzika ietekmē zonas, nevis atsevišķus punktus.

KI: Dūdu un bangu skaņa savā ziņā ir vienkārša mūzika, un tā arī cilvēku uzrunā.

NV: Viss iet caur vēderu vai dvēseli. Katrs lai pats izdomā, kā uz viņu šī mūzika iedarbojas. Jo ritms ir banālāks un monotonāks, jo caur zemākām zonām tas iet. Mēs esam kādu pakāpi augstāki.

UG: Mūzikas apskatnieks Uldis Rudaks savā recenzijā pēc jūsu koncerta rakstīja, ka tas bijis "vaimanu un sitienu koris" un ka dūdas viņam atgādinot vecu sievu raudas...

KB: Nu, tas bija tas, ko viņš dzirdēja... (*visi smejas*)

Gatis Indrēvics un Edgars Krūmiņš

NV: Savulaik Francijā prese rakstīja, ka dūdas atgādina vīrieša orgānu, kas tiek ņemts mutē, savukārt bungas atgādinot apjomīgu un skaistu sievieti, bet skaņas, ko šis instruments rada, ir pretēja – zema un skaidra.

KI: Afrikāņi uzskata, ka bangu skaņas cilvēkā atbrīvo pirmatnējo – cilvēki māk atbrīvoties, vai nu iedzerot, vai pie ritmiskas mūzikas. Spēlējot ballītēs un pasākumos, kur cilvēki ir uzvalkos un vakarkleitās, esam pamanījuši – tiklīdz atskan ritmiska mūzika, viņi atbrivojas un sāk dejot netipiski etiķetei.

GI: Mūsu cienījamā eksprezidente Vaira Vīķe-Freiberga kādā koncertā, kur spēlējām, arī sīta līdzī ritmu ar kāju.

KI: Abi mani bērni, kas vēl ir mazi, guļ pie "Auļu" mūzikas, tāpat acimredzot šī mūzika iedarbojas arī nomierinoši. Savukārt, kad pats visu dienu esmu bijis dienestā armijā, vakarā atnāku uz mēģinājumu un izspēlējos bungas, un tad man mājās ir miers, jo savu dienas stresu esmu nodzinis un atdevis bungām.

UG: Kas tām bungām ir jāpārcieš...

KI: Nu, viņas ir izturīgas – būvētas tā, lai visu paciestu. (*smejas*)

UG: Jūs spēlējat visdažādākajos pasākumos – sākot no korporatīvajiem pasākumiem un beidzot ar Dziesmu svētkiem. Kurai publikai ir interesantāk spēlēt?

KB: Man liekas, ka "Auļi" vislabāk iederas festivālos – kur ir daudz cilvēku, tieša saikne ar publiku, mijiedarbība, kur viss notiek. Jo šī vide acimredzot ir tā, kurai mūsu mūzika ir paredzēta. Bez tās vides mūzika kļūst tāda...

NV: Ir bijuši dažādi mēģinājumi spēlēt korporatīvajos pasākumos, esam bijuši uzaicināti kā fona mūziķi. Bet tas neiet krastā, jo – kas nu "Auļi" par fona mūziku?! Mūs ir aicinājuši dažādās prezentācijās uztaisīt bliezienu, bet – mēs negribam ņemt bliezienu uz minūti, jo gribam uzjundīt publiku riktīgi!

KI: Lai nav tā, ka norib pārkons, un pēc tam atkal ir vēss laiks.

NV: Spēlēt piecas desmit minūtes ir tāpat, kā ieiet restorānā, paņemt ēdienkarti un iet prom. Ne īsti paēdis, bet jāmaksā ir. Savukārt festivālos viss ir orientēts uz šo mūziku – cilvēki uz turieni nāk, zina, kas tur būs, un ir atvērtāki.

GI: Katrā gadījumā cilvēki festivālos nav jāiekustina, bet korporatīvajās ballītēs cilvēki parasti ir diezgan kūtri, tāpēc "Auļi" ir tie, kas var iespert pa latvieša mentalitāti un cilvēkus iekustināt.

KB: Pirms vairākiem gadiem kopā ar vienu citu sastāvu piedalījās festivālā, kas notika Portugālē. Tur bija gan lielā skatuve, lai mūziķi būtu tuvāk tautai, gan mazas skatuvītes lielveikalos. Tad varēja redzēt, ka tas ir pilnīgi nepareizi: cilvēki bija atnākuši iepirkties, tur kāds spēlēja, un viņi nesaprata – klausīties vai neklausīties. No otras puses, bija sajūta, ka tu cilvēkam uzmācies – viņš iet iepirkties, bet tu ar savu mūziku esi pa vidu.

GI: Jūs sakāt, ka tas ir šamanisms, burvestības, maģija... Nu, nevajag mūs pievilkt pie tādām lietām, ka esam vudū grupa, ka izskaitļojam ritmus un tamlīdzīgi. Mēs esam mēs paši, un nevajag tur apakšā meklēt kaut kādu mistiku. (*smejas*)

KI: Mūzikai jābūt tādai, lai tā nepiesaitītu tikai šauru klausītāju loku. Ja man divpadsmitgadnieks pasaka, ka viņam patīk "Auļi", tas nozīmē – o, esam nokļuvuši arī līdz jauniešiem, kas klausās tikai popmūziku.

NV: Klasiskā publika ir folkloras pārstāvji, arī metālisti, kas mēdz apmeklēt festivālus. (*domā*) Situācijas jau ir dažādas, un katram plauktā ir sava mūzikas kolekcija, no kuras cilvēks vienudien klausās kaut ko vienu, bet nākamajā – pavisam ko citu. Tas atkarīgs no noskaņojuma un no tā, ko cilvēkam tajā brīdī vajag. Bet patīkami, ka, kaut kur braucot un apstājoties krustojumā, tu dzirdi, ka no blakus stāvošā melnā BMW skan "Auļu" mūzika. Tas nozīmē, ka viss ir kārtībā!

UG: Jūs visi esat tik dažādi, katrs pārstāvat citu jomu... Varbūt arī tas šos procesus ietekmē?

NV: Mums katram ir sava profesija, sava nodarbošanās un pamatizglītība.

GI: Varbūt tāpēc viss, kas tiek radīts "Auļos", savā ziņā ir sabiedrības atspulgs – visu, kas te rodas, mēs izlaižam caur filtru, un atlikums, kas skan no skatuves... Katram ir savs viedoklis, un varbūt kāds uzdrošinās pateikt to, ko citi nesaka.

KB: Turklāt mēs visi nemaz neesam mūziķi, vismaz pēc izglītības nē. Mums ir trīs armijnieki – katrs ar savu armijas specialitāti.

GI: Es šauju labāk, nekā spēlēju dūdas.

NV: Kasparam Bārbalam ir mūzikas ierakstu studija – viņš mūzikā dzīvo un vārās. Māris ir restorators. Leanne ir gan pasniedzēja, gan studente, gan ceļotāja, viņa dzīvo autobusā starp Tallinu un Rīgu.

KB: Man šķiet, ka Leanne ir populāra visā pasaulē – Itālijā, Spānijā... Bez dūdu spēles Leanni interesē arī tautiskie danči. Viņa piedalās dažādos festivālos, kur aktīvi popularizē gan igauņu, gan latviešu dančus.

NV: Vēl mums ir akadēmiskais mācībspēks un arī drošības speciālists.

UG: Kad braukājat pa pasauli, jūs taču uztver kā Latvijas pārstāvjus?

KB: Protams, Latvijas vārds mums vienmēr iet līdzī! Tā ir svarīga mūsu ziņojuma sastāvdaļa – ka esam no Latvijas un muzicējam tā,

kā to dara šajā reģionā. Šodien saņēmām anketu no milzīga pasaules mūzikas festivāla, kas jūlijā notiks Spānijā un uz kuru mēs dosimies. Anketā jāatbild uz veselu kaudzi jautājumu – galvenokārt par dūdu vēsturi šeit, par to, kādēļ mums ir interese par šiem instrumentiem, arī par mūsu mītnes vietu. Tā ka tas mums visu laiku nāk līdzī. Turklāt tas mums ir pirmais teksts – “Auļi” no Latvijas! Mums ir pirmās iestrādes un pirmie soļi. Domāju, ka ar laiku mūs zinās vēl labāk.

NV: Mazliet no citas tēmas: ir standarta tipveida reakcija, kā uztvertos, kas spēlē šādu mūziku. Vācijā šādas viduslaiku mūzikas ir pa pilnam, Francijā savukārt ir cits stils. Tirgus ir piesātināts ar tipveida grupām. Ja mēs varam parādīt ko oriģinālu, kas nāk no Latvijas, mostas cita interese, rodas sasaiste.

KI: Vajag kaut ko atšķirīgu, lai klausītāji nedomātu – o, viņi ir no Skotijas vai Īrijas. Svarīgi, lai cilvēki saprastu, ka šāda mūzika var skanēt arī citur – piemēram, Latvijā.

UG: Tagad jūs pazīst arī Ķīnā. Kā jūs tur uztvēra?

NV: Tādi paši cilvēki vien ir. Klausījās, protams. (*smejas*) Cik mums sanāca ar ķīniešiem saskarties: viņiem ir tāda mentalitāte, ka viņi ir atvērti. Viņu dzīve ir klasificēta, un ikvienai parādībai ir vieta viņu

pasaules vērtības skalā. Domāju, ka mēs ļoti veiksmīgi aizpildījām to nišu, kas mums bija atvēlēta.

KI: Interesanti, ka pie viņiem iecienītākas ir augstās skaņas, bet mēs aizbraucām ar skaņām no zemā plauktiņa. Žēl tikai, ka nevarēja līdzī paņemt lielās bungas, tāpēc uz vietas noīrējām ķīniešu bungas un uztaisījām tik zemu skaņu, ka ķīnieši brīnījās.

KB: Pārāk plašu iespaidu par Ķīnu, protams, neguvām, jo piedalījāmies Latvijas dienās Pekinā, tādēļ mūsu koncertu vairāk apmeklēja aicinātā publika. Pilsētā, kurā ir deviņi miljoni iedzīvotāji, uz koncertu atnāca ap 250 cilvēku. Taču viņiem ir cilvēku grupa, kas orientējas uz Eiropas kultūru, tā ka, domājams, viņiem ir priekšstats arī par Baltiju. Baigo furoru neuztaisījām, bet tā toleranti Latviju izdevās pareklamēt.

UG: Vasarā piedalīsieties dažādos festivālos, bet novembrī Ķīpsalā atkal jūs dzirdēsīm deju lieluzvedumā “No zobena saule lēca”. Laikam arī šim projektam ir īpaša vieta “Auļi” biogrāfijā?

KB: Šis projekts brieda ļoti ilgi, un idejiskais pamatdarbs pieder režisoram Uģim Brikmanim un horeogrāfam Agrim Daņilevičam – viņi uzvedumu uztaisīja ar “Auļi” mūziku, un mēs tikai pielāgojāmies. Taču esam ļoti priecīgi, ka varējām tur piedalīties. Pēc pirmās reizes mūsu menedžeris Edžus Arums saņēma daudz vēstuļu, ka cilvēkiem uzvedums ļoti patīcis un to vajadzētu uzvest vēlreiz.

GI: Pēc tam tīverī parādījās dejojātāju ieraksti “Vai ir dzīve pēc “No zobena”?... Mums pašiem pēdējā koncertā, skatot pēdējiem akordiem, likās – ārprāts, tas taču tagad beigsies! Jo paši tik dziļi tajā visā bijām iekšā. Tāds emociju vilnis! Pēc tam, nākamajā rītā pieceloties, pirmā doma – kā, tas viss ir beidzies? Pilnīga tukšuma sajūta.

NV: Galvenais, ka šis uzvedums nebija nekāds atgremojušs; tas bija oriģināls, pašu veidots, sadarbojoties ar citiem un radot ko īpašu. Šo uzvedumu caurvij īpašas vērtības. Pretēji tiem Latvijas cilvēkiem, kas te dzīvo, nesaprot mūs un saka – kas jūs par gaudu tautu un ko jūs te lielāties. Mums ir kaut kas, ar ko varam lepoties! 🌟

AR DEGSMI PAR BRĪVU LATVIJU

JAUNĀ VITRĀŽA BARIKĀŽU LAIKA PIEMIŅAI RĪGAS DOMĀ

900 67 060 ZIEDOJUMU TĀLRUNIS
1 lats par zvanu

Ja vēlaties ziedot vairāk, sīkāku informāciju meklējiet WWW.MANSDOMS.LV

Aicinām Jūs ziedot jaunās RĪGAS DOMA vitrāžas izveidei, kopā radot jaunu un iedvesmojošu Latvijas otrās neatkarības atgūšanas piemiņas simbolu.

organizē

veido

atbalsta

ASCENDUM

VINCENTS
ARHITEKTŪRA

ARUP

McCANN
RĪGA

LATVIJAS
DZELZCEĻS

RĪGAS DOMA

MŪZIKAS
SAULE